

ת"פ 8947/06/14 - מדינת ישראל, באמצעות משטרת ישראל תביעות רמלה נגד ו' ט'

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 8947-06-14 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ט'(עציר)
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל
תביעות רמלה ע"י עוה"ד איריס מוריץ

נגד
ו' ט' ע"י עוה"ד אדנקו סבחת

ה כ ר ע ת - ד י ן

כתב אישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר כולל ארבעה אישומים. כל ארבעת האישומים מתייחסים לבת זוגו של הנאשם (להלן: **המתלוננת**). לנאשם ולמתלוננת ילד משותף (להלן: **הילד**).
2. באישום הראשון מיוחסות לנאשם ביצוען של העבירות הבאות: איומים (ריבוי מקרים) לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**); תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; שימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב] התשכ"ט - 1969.
3. להלן עובדות האישום הראשון:

א. ביום 30.5.14 בשעה 16:30 או בסמוך לכך, בשיחה טלפונית בין הנאשם למתלוננת, על רקע רצונה כי ישיב את הילד לדירתה, איים עליה הנאשם בכך שאמר לה כי תצטרך לעזוב את העיר ****, הוא יקח את ילדם, יהרוג אותה ויחתוך את גופתה לחתיכות ויפזרן בפחי אשפה. בהמשך, הגיע הנאשם לדירתה של המתלוננת שבתחומי העיר ***** , כאשר הוא תחת השפעת אלכוהול וזאת על מנת להשיב למתלוננת את ילדם המשותף.

ב. הנאשם דפק ובעט בחוזקה בדלת הדירה בכוונה שהמתלוננת תכניס אותו לתוך הדירה. המתלוננת חששה מפני הנאשם ולכן התעכבה בפתיחת הדלת. בהמשך, ניסתה לפתוח את דלת הדירה במהרה על מנת לאחוז בילדם המשותף ולהכניסו לדירה, או אז, הנאשם תקף את המתלוננת בכך שהצמיד אותה באמצעות ידיו לקיר, חנק אותה בגרונה והטיח בה מכות, לרבות מכת אגרוף לכיוון בפניה.

ג. הנאשם איים על המתלוננת באומרו כי היום היא תמות, הוא יוריד את שיניה והוא אינו מתכוון לעזוב אותה. כמו כן, איים הנאשם על המתלוננת כי אם יכנס לכלא ידאג שמשפחתו תהרוג אותה, או שישלם עבור מותה, גם אם יאלץ להיכנס בשל כך לכלא. המתלוננת הצליחה להדוף את הנאשם ונמלטה לשכניה על מנת לבקש עזרה בעוד הנאשם דולק אחריה ומאיים כי יהרוג אותה ולא יעזוב אותה.

ד. המתלוננת הזעיקה את אחותה ט' ד' (להלן: ט') אשר הגיעה למקום ופגשה בנאשם כשהוא מתחת לבניין שבו שוכנת דירתה של המתלוננת. הנאשם החל לקלל את ט' ואיים כי היום יהרוג אותה ואת המתלוננת ולא יעזוב אותן.

ה. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלוננת שריטה באורך 6 ס"מ וסימנים אדומים על זרועה השמאלית, שריטה בפניה מעל שפתייה, שפשוף תחת שפתייה העליונה ושריטה באורך 2 ס"מ בצד ימין של צווארה, אשר כולן חבלות של ממש.

ו. עם הגיעו של הנאשם לתחנת המשטרה דרש ממנו השוטר בנציון אלישקוב (להלן: אלישקוב) כי יעביר את הילד לידי המתלוננת. הנאשם החל להתנגד בכוח למעצרו בכך שגידף את השוטרים, דחף אותם והחל לנער את ידיו במטרה למנוע את כבילתו באזיקים עד כדי גרימת חבלה לידו של השוטר אלישקוב.

4. באישום השני מיוחסת לנאשם עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, ביום 28.5.14 הגיע הנאשם לדירתה של המתלוננת כשהוא תחת השפעת אלכוהול והחל לקרוא ולצעוק אל חלונה כי היום יהרוג אותה. המתלוננת התקשרה לנאשם לברר מדוע הגיע והנאשם בתגובה איים על המתלוננת באומרו שאם היה מוצא אותה היום היה הורג אותה.

5. באישום השלישי מיוחסת לנאשם עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. כחודש עובר לאירוע המתואר באישום הראשון, ובמועד אשר אינו ידוע במדויק למאשימה, הגיע הנאשם לדירתה של המתלוננת כשהוא תחת השפעת אלכוהול ואיים עליה בכך שאמר לה כי יהרוג אותה, העיקר שתמות, וכי גם אם יכנס לכלא, שם יהיה לו אוכל וטלויזיה.

6. באישום הרביעי מיוחסת לנאשם עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום הרביעי, כשלושה חודשים עובר לאירוע המתואר באישום הראשון, ובמספר מועדים, הגיע הנאשם לדירה שחלק אותה עת עם המתלוננת כשהוא אוזח בסכין ותחת השפעת אלכוהול ואיים על המתלוננת בפגיעה בחייה בכך שאמר למתלוננת כי הסכין מיועדת לה כדי להרוג אותה.

7. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ונשמעו הראיות.

האישום הראשון

8. המתלוננת העידה בפני ולהלן גרסתה להשתלשלות אירועי יום 30.5.14, בתמצית:

א. הנאשם והמתלוננת היו בני זוג בעבר ולהם ילד משותף בן 4 שנים והתגוררו בדירה בתחומי העיר **** (להלן: **הדירה הקודמת**). בהמשך, לאור התנהגותו המאיימת של הנאשם כלפיה, נפרדו ועברה לגור בדירה משלה (להלן: **הדירה**) (פרוט' עמ' 32 ש' 21 - עמ' 3 ש' 3).

ב. הדירה שבה התגוררה הינה יחידת דיור אחת מתוך שתיים שלהן דלת משותפת (להלן: **הדלת הראשית**), קרי מדובר בדירה מקורית שפוצלה לשתי דירות. לאחר הדלת הראשית ישנה דלת משנית שמובילה לדירתה של המתלוננת (להלן: **הדלת המשנית**) (פרוט' עמ' 33 ש' 28 - עמ' 34 ש' 5).

ג. ביום 30.5.14 ילדם המשותף היה עם הנאשם ואשר היה אמור להחזירו לידיה בשעה 16:30 לערך. לאחר סיום עבודתה המתלוננת הלכה לדירתה של ט' שמתגוררת באזור קרוב לדירתה ואכלה אצלה. בהיותה אצל ט' הנאשם התקשר אליה והחל לאיים עליה שבכוונתו להרוג אותה (פרוט' עמ' 37 ש' 27 - עמ' 38 ש' 14).

ד. לאחר שהות קצרה בדירתה של ט', המתלוננת חזרה לדירתה. הנאשם הגיע יחד עם הילד לדירה והחל להלום בדלת הראשית בחוזקה עם רגלו תוך שהוא משמיע קללות שונות כלפי המתלוננת. השכן מהדירה הסמוכה פתח לנאשם את הדלת הראשית. לאחר מכן, הנאשם החל להלום בדלת המשנית. המתלוננת פתחה את הדלת המשנית קמעה במטרה להכניס את הילד לדירה. מיד לאחר מכן, הנאשם דחף את המתלוננת פנימה, עם יד אחת אחז בגרונה בתנועת חניקה ועם ידו השניה נתן לה מכות לכיוון פניה שכללו אגרופים ושריטה (פרוט' עמ' 34 ש' 23 - עמ' 35 ש' 27; פרוט' עמ' 49 ש' 1 - עמ' 50 ש' 28).

ה. המתלוננת הצליחה להדוף את הנאשם מעליה ופנתה לדירתם של השכנים שבאותה קומה כדי

שיסייעו לה. הנאשם רדף אחריה במטרה להמשיך להכות אותה. השכן פתח את דלתו והיא נכנסה לתוך הדירה והנאשם עזב את המקום. לאחר מכן עזבה את דירת השכנים שנבהלו מכל אשר קרה והתקשרה לט' ולחברה קרובה בשם י' א', המכונה "ש" (להלן: ש') וביקשה שיזעיקו את המשטרה (פרוט' עמ' 37 ש' 13 - 24).

ו. משהגיעה ט' לדירתה של המתלוננת, הנאשם ששהה מחוץ לבנין שבו שוכנת הדירה, עלה אחריה. ט' נכנסה לדירה של המתלוננת ללא הנאשם. בהמשך, הגיעו שוטרים לדירה והנאשם נכנס יחד איתם לתוך הדירה. הנאשם החל לקלל את השוטרים וגם לאיים על ט' (פרוט' עמ' 39 ש' 10 - 28; עמ' 54 ש' 1 - 9).

9. גרסתו של הנאשם לאירועי יום 30.5.14 בכל נוגע לתקיפה והאיומים היא כדלקמן: הנאשם היה יחד עם הילד שר היה עיף והיה צורך להחזירו לידי המתלוננת וזו התעכבה בהגעה לדירתה. בעת שהגיעו לדירת המתלוננת, הילד בעט בדלת. המתלוננת פתחה את הדלת, הסתכלה וסגרה אותה ולכן הוא והילד עזבו את הדירה. בהמשך הגיעו שוטרים לדירה ואחד השוטרים נתן לו סטירה ובהמשך ארנקו של הנאשם נפל ובתוכו היה סך של 6,000 ₪ והשוטר לא התיר לו לקחתו (פרוט' עמ' 81 ש' 3 - 31). הנאשם טען שלא איים על המתלוננת, ולא על ט', ולא תקף את המתלוננת בשום דרך שהיא (פרוט' עמ' 82 ש' 20 - עמ' 83 ש' 17).

10. לאחר בחינת הראיות הגעתי לכלל מסקנה שיש להעדיף את גרסתה של המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם לגבי השתלשלות אירועי יום 30.5.14. מן הראוי להדגיש שאין זה מסוג המקרים שמדובר בגרסה מול גרסה. עדותה של המתלוננת מקבלת חיזוקים ותמיכה ממספר מקורות, ומכאן המשקל הגבוה שיש לייחס לגרסתה לעומת גרסת הנאשם. ואבהיר:

א. הגעה לדירת ט' לפני האירוע והתקשרות הנאשם למתלוננת: כאמור, טענה שתחילה היתה בדירתה של ט' ובהיותה באותה דירה, הנאשם התקשר אליה ואיים עליה. ט' העידה במשפט וציינה דברים דומים (פרוט' עמ' 18 ש' 8 - 21). יש לציין כי הודעתה של ט' הוגשה מטעם ההגנה במטרה להצביע על סתירות בין האמור בהודעה לבין עדותה בבית המשפט. בחינה מדוקדקת של דברי ט' בהודעה לעומת עדותה בבית המשפט, מלמדת שהודעה זו לא רק שאינה מחלישה את עדותה בבית המשפט, היא אף מחזקת אותה, וזאת לאור התאמה בין ליבת האירוע כפי שהיא מתוארת בהודעה וליבת האירוע כפי שתוארה בעדותה בבית המשפט. לעניין עצם נוכחותה של המתלוננת בדירתה של ט' עובר לאירוע נשוא האישום הראשון והתקשרותו של הנאשם למתלוננת, תוך השמעת דברי איום, ראו הודעתה של ט', נ/1, ש' 5 - 9.

ב. אמרת קורבן אלימות של המתלוננת לט': המתלוננת העידה שמיד לאחר האירוע של התקיפה היא התקשרה לט' בעודה בוכייה ונסערת והודיעה לה שהנאשם תקף אותה וביקשה את

עזרתה. ט' מסרה בעדותה דברים דומים ואף תיארה את מה שסיפרה לה המתלוננת לגבי סוג המכות שקיבלה מהנאשם (פרוט' עמ' 12 ש' 14 - עמ' 13 ש' 4). יוזכר, שאמרת קורבן אלימות הינה בבחינת ראיה ל-"אמיתות התוכן" ולא רק לעצם אמירת הדברים.

ג. אמרת קורבן אלימות של המתלוננת לש': המתלוננת העידה שמיד לאחר קרות האירוע נשוא האישום הראשון התקשרה לש' וביקשה שתתקשר למשטרה מאחר והנאשם היכה אותה. ש' אישרה את הדברים בעדותה בבית המשפט ואף תיארה את הפחד שנשמע בקולה של המתלוננת, עת שהתקשרה אליה (פרוט' עמ' 26 ש' 3 - 31).

ד. מהותה של אמרת קורבן אלימות: לגבי סעיף 10 לפקודת הראיות שעניינו "אמרת קורבן אלימות" ההנחות המונחות ביסודו של הכלל בדבר קבילות אמרתו של קורבן אלימות ל-"אמיתות התוכן", הן אלה: **ראשית**, העד אינו משקר בהשמיעו אמירה, על אתר, המתייחסת למעשה האלימות שבוצע כלפיו זה עתה. מצבו של קורבן האלימות מהווה ערובה נסיבתית לאמיתות דבריו בהתקיים יתר התנאים המפורטים בסעיף 10 לפקודת הראיות. ההנחה, שמקורה בניסיון החיים, היא כי כאשר אדם נתון בסכנה בשל מעשה אלימות שנעשה בו, דעתו אינה נתונה להעליל על מי שלא עשה לו דבר, אלא מבקש הוא לספר את האמת ולגלות מי פגע בו. **שנית**, יש עניין לציבור בשמירה על כל שריד הוכחה, כאשר לאור הנסיבות אין מקום לחשוד שהם כוזבים (ע"פ 3737/91 חיר נ' מדינת ישראל, פ"ד מו (3) 272, 276 (1992); ע"פ 7832/00 יעקובוב נ' מדינת ישראל פ"ד נו (2) 534, 534 (2002); ע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל פ"ד נ (3) 675, 679 (1996)). במקרה שבפני, ישנן שתי "אמרות קורבן אלימות" של המתלוננת, שהן שיחת הטלפון שלה לטורייה ושיחת הטלפון שלה לש', שתיהן בסמוך לאירוע האלימות.

ד. סימני חבלה: המתלוננת טענה שהמכות שקיבלה מהנאשם הותירו סימני חבלה על פניה. על עצם ההבחנה בקיומם של סימני חבלה על גופה של המתלוננת, מיד לאחר האירוע העידו אלישקוב (ראו דו"ח הפעולה שערך, ת/2) והשוטרת זיו גליבוב אשר גבתה את אמרתה של המתלוננת וגם צילמה את החבלות בתחנת המשטרה (ראו תמונות ת/8 ותמונות בדיסק ת/11 וכן עדותה של זיו גליבוב בפרוט' עמ' 101 - 103).

ה. התנהגותו של הנאשם בנוכחות השוטרים בתוך הדירה: המתלוננת העידה שהתנהגותו של הנאשם בנוכחות השוטרים היתה מתלהמת וכללה גידופים כלפיה וכלפי ט'. חיזוק לעדותה זו של המתלוננת ניתן למצוא בדו"ח הפעולה של אלישקוב (ת/2) וכן בעדותה של ט' על האיומים והקללות שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת וט' בדבר כוונתו להורגן, וזאת בנוכחות השוטרים (פרוט' עמ' 13 ש' 27 - 31; פרוט' עמ' 14 ש' 15 - 31; פרוט' עמ' 17 ש' 1 - 6).

ו. איומים כלפי ט' בטרם כניסתה לבניין שבו שוכנת דירת המתלוננת: ט' העידה שבטרם כניסתה

לבנין שבו שוכנת דירתה של המתלוננת, הנאשם איים עליה ואמר לה שיהרוג אותה ואת המתלוננת (פרוט' עמ' 13 ש' 3 - 8). עדות זו נתמכת בעדותה של ש' אשר הבחינה בנאשם מחלון דירתה עושה תנועה לכיוון ט' עם היד ואומר "חכי, חכי" (פרוט' עמ' 27 ש' 10 - 13).

11. לאור כל האמור לעיל, הנני קובע שהמאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע עבירות של איומים ותקיפה שגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג.

12. לגבי העבירה של שימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר, הדבר עולה בבירור מתוך הדברים שתוארו ע"י השוטר משה יעיש ואשר לפיהם בהיות הנאשם בתוך תחנת המשטרה הנאשם החל לצעוק שחייבים לו ₪ 6,000 ולהתקרב לאחד השוטרים שהיו במקום בצורה מאיימת. בהמשך, הנאשם החל להשתולל, לנער את ידיו ולהתנגד לאזיקתו ולכן נאלץ להפילו לרצפה לצורך כבילתו (ראו: דו"ח פעולה של משה יעיש, ת/1). עדות זו נתמכת גם בעדותה של השוטרת אוסנת שבש, ששימשה כיומנאית בתחנה ואף העידה על כך שהנאשם התנגד למעצר ודחף את השוטרים שהיו במקום והשתולל (פרוט' עמ' 73 ש' 24 - עמ' 74 ש' 32, עמ' 75 ש' 22 - 30). הנאשם אמנם הכחיש את התנהגותו האמורה, אך מכלול הראיות מצביע על כך שהאירוע התרחש כפי שתואר ע"י השוטרים. בנסיבות אלה, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של שימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר.

אישומים שני, שלישי ורביעי

13. לגבי האישום השני, המתלוננת העידה שביום 28.5.14 הנאשם הגיע לבנין שבו היא מתגוררת והמתין מחוץ לבנין, התקשר אליה ואמר לה שהוא עולה לדירה במטרה להרוג אותה, וזאת תוך השמעת רצף של קללות (פרוט' עמ' 40 ש' 8 - עמ' 41 ש' 6). הנאשם הכחיש את קרות האירוע באופן גורף מבלי לפרט אם אכן הגיע לבנין שבו נמצאת דירתה של המתלוננת, או לא (פרוט' עמ' 83 ש' 18 - 23).

14. לגבי האישום השלישי, המתלוננת העידה על אירוע זה וציינה שהנאשם הגיע לדירה הקודמת שבה התגוררו יחדיו, וזאת כחודש לפני האירוע נשוא האישום הראשון, לאחר חצות, ואיים שיהרוג אותה אם לא תצא מהדירה (פרוט' עמ' 41 ש' 7 - 26). הנאשם הכחיש את אירוע זה (פרוט' עמ' 83 ש' 24 - 30).

15. לגבי האישום הרביעי, המתלוננת העידה על אירוע זה בכך שציינה שבעת שהתגוררו יחדיו בדירה הקודמת, הנאשם הביא סכינים לדירה במספר הזדמנויות ואמר לה שהם מיועדים עבורה על מנת להרוג אותה (פרוט' עמ' 41 ש' 28 - עמ' 42 ש' 19). הנאשם הכחיש את האירוע הכחשה כוללת וגורפת (פרוט' עמ' 83 ש' 31 - עמ' 84 ש' 4).

16. לגבי האישומים השני, השלישי והרביעי, אומנם מדובר בגרסה מול גרסה אך עדיין גרסתה של

המתלוננת היא בעיני אמינה יותר מהכחשתו של הנאשם, וזאת מהטעמים הבאים:

א. העדפת גרסתה של מתלוננת על פני גרסתו של הנאשם לגבי אירועי יום 30.5.14, נשוא האישום הראשון, מקרינה על שאלת האמינות של המתלוננת לעומת אמינותו של הנאשם.

ב. המתלוננת עמדה על כך שאירוע האלימות היחידי שקרה בינה לבין הנאשם היה ביום 30.5.14, נשוא האישום הראשון, בעוד שבעבר נהג רק לאיים עליה (פרוט' עמ' 56 ש' 8 - 9, עמ' 42 ש' 27-32). דברים אלה מקבלים תמיכה גם בעדותה של ט' שהינם ראייה **"לעצם אמירת הדברים"** שהעידה שהמתלוננת סיפרה לה שהנאשם נהג לאיים עליה שיהרוג אותה עובר לאירוע נשוא האישום הראשון (פרוט' עמ' 15 ש' 12 - 18, עמ' 16 ש' 1).

ג. לדעתי, אין מקום להפחית ממשקל עדותה של המתלוננת בנוגע לאירועי האישום השני, השלישי והרביעי, בשל איחור בהגשת התלונה למשטרה והעובדה שהתלונה על מכלול האירועים בבת אחת. בפסיקת בית המשפט העליון קיימת הגמשה של הכלל שקובע שיש להפחית ממשקלה של עדות כבושה עת שמדובר בעבירות של אלימות במשפחה, וזאת בשל הקושי הנפשי של פריצת המעגל הסגור של המשפחה והסביבה אל עבר הרשויות והמחירים האישיים והחברתיים הכרוכים בכך, לרבות קיומה, לעיתים, של תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג המוכה בבן הזוג המכה ורצונה לשמור על שלמות התא המשפחתי (ע"פ 7844/09 חוסין נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו], ניתן ביום 2.6.10, פסקה ו' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 8745/08 **פלוני** נ' **מדינת ישראל** [פורסם בנבו], ניתן ביום 30.11.11 פסקה 22 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר). במקרה שבפני, המתלוננת הבהירה שהאירוע הקשה ביותר מבחינתה היה האירוע של יום 30.5.14 (האישום הראשון) שבו הנאשם השתמש לראשונה כנגדה באלימות פיזית ממש, בעוד שבעבר היה רק מאיים, היינו עליית מדרגה משמעותית בתחושת המאוימות שלה ממנו, ומכאן גם הצורך המידי להזעיק את המשטרה באמצעות ש' וט' ובהמשך תלונה כנגד הנאשם על מכלול התנהגותו כלפיה.

סוף דבר

17. לאור כל האמור לעיל, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות:

א. באישום הראשון, איומים (ריבוי מקרים) לפי סעיף 192 לחוק העונשין; תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין; שימוש בכוח או באיומים כדי למנוע מעצר לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב] התשכ"ט - 1969.

ב. באישום השני, איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ג. באישום השלישי, איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ד. באישום הרביעי, איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ' תמוז תשע"ה, 07 יולי 2015, במעמד הצדדים